

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Aurea Rosa id est preclarissiam[!] expositio sup[er]
euangelia totius anni: de Tempore [et] de Sanctis. tam
s[ecundu]m ordine[m] Predicato[rum] q[uam]
s[ecundu]m Curia[m]**

Mazzolini, Silvestro

[Augsburg], 31. Okt. 1510

VD16 M 1750

Casus. Ivij.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70429)

nō pōt: vt si iniuria sit facta seruo vl' mo-
nachoyl' filiofamilias. Hec ex illis. Dico
igit' q' is q' offendit cōmunicare nō pōt: nī
si offerat satisfactiōē si potest. Si autem
ambo offenderūt: pōt in offendendo sit p
oz in recōciliādo ceteris parib'. Qd' dicit
co: qz interdum quis p leui cōuicio infert
valde magnū

Ellice igit' pclusiones.

Prima. Odiū suans ad primū ita q'
ex mala volūtate dolet de bonis eib' vel
gaudet de malo notabili: ē in pctō morta-
li: nec pōt cōicare

Secūda. Qui tamē vult malū ppter ho-
num aliquod rōnabile: nō peccat: sed q' cō-
municare.

Tertia. Similit' q' nō gaudet de bono
tpali vt sic: s' solū vt ordinat ad spūale. i.
vt est ad salutē aīe.

Quarta. Quicūq' irēdit subtrahere iū-
micio bonū spūale vel tpale generale: aut
tpale extreme necessariū: ē i mortali

Quinta. Secus q' spūale p'iculare aut
tpale p'iculare vl' de hū esse

Sexta. Qui intendit inferre malū no-
tabile ptra ordinē iuris: vl' fm ordinē iu-
ris ex odio: est i mortali: sec' fm ordinem
iuris sine odio.

Septima. Qui nō vult loq' volēti satisf-
facere: cōicādo iudiciū sibi māducat.

Octaua. Qui nō vult remittere: sed p/
sequi actionē iniuriar' semoto odio: lici-
te cōmunicat.

Nonā. Qui offendit z nō vult satisfface-
re: iudiciū sibi māducat: qz frat' ei' aliqd
habet ptra eū

Decima. Quādo poss' offensam is q' ac-
cepit iniuriā risit actorib' aliqd signū ami-
citiē ostēdit: est facta recōciliatio: q' videt
sufficere saltē in leuib'.

Undecima. Quā offensio est mutua: p-
oz in offendēdo debz esse pōz in recōciliā-
do ceteris parib'.

Duodecima. Licet fm Archie. i die re-
surrectōis. i. aliqd illoz triū diez cōicā-
dū sit: tñ ab Eugenio emanauit breue ad
frēm Joannē de capistrano datum rome
24. m. c. lvi. in q' declarat' oprime eē satisf-
factū regi: si infra hebdomadā lectām vl' in-
fra p'ctauā pasce q's cōicet.

Veritur. lvij. vtz fm
mentē sancti Tho. z doctri-
nā eius teneat q's facere ele-
mosynā in extrema necessitatē

te de necessario ad decētia vite: Ad qd' ex
doctriā q' .ij. q. xxij. z .iiij. di. xv. rñdeo
Circa h' sit i doctrina bñi Tho. due solen-
nes opiones: hñtes solēnissimos sectato-
res. Primo p' tractabo materiā fm opi-
nionē antiq' thomistar' q' tuoz faciedo.
Primo em' declarabo mentē A'. Secūdo p-
habo declaratiōem esse verā p' s'ba eius.
Tertio ex dictis ei' arguā ptra z soluaz.
Quarto p'firmabo p' dicta thomistarum
oia dicta. Quartū ad p'mū sciendū ē q'
bona hominis diuinit' sūt in q'druplici diffe-
rentia. Prima sunt necaria necessitate q' si
absoluta. i. sine qb' nō posset viuere ipse z
sui: quoz necessitati' habet p'uidere: p'p-
ta valor q' nō q'nginta aureoz. Ista sunt oia
sine qb' nō possz viuere san' z valēs tāto
temp'e q'nto sua cōplexio durare pōt si de-
bite p'uref. Terbi grā. Pellicate nutritio
est necari' panis tritice' z pellicea tūni-
ca z equus interdū. Secūda s'ō sūt neces-
saria necessitate q' si p'ditionata. i. sine qb'
nō pōt viuere decent' ipse z sui: vt centum
aurei. Ista sunt oia sine qb' nō posset vi-
uere int' coequales sibi: sine nota auaritiē:
vel stulticie vel inciuilitatis vel paup'ra-
tis vl' h'mōi: q' ad cibos aut vestes aut eq'
taturas aut palatia aut ornāmēta dom'
aut h'mōi. Sicut nō viueret decent' nobi-
lis cū veste rusticā: nec etiā forte cū ves-
te nobiliū fertali decent' viueret i festo so-
lenti nisi in aliq' casu. Sed p' h' sciendū ē
q' ad iudicandū qd' decēs z qd' indecēs sit
duplici regula possumus vri. i. iudicio cō-
muni prudentiū z grauiū hoim: z exem-
plis p'nuose viuētiū: q' q'ntūcūq' vlt' ince-
dāt aut decent' viuūt: aut nō opant' fm in-
clinationē p'ntis. Nō em' est aliqd iudicā-
dū decēs vel indecēs ex smā ambitiozoz.
qz gustū habēt infectū. Tertia sunt q' p'ri-
nent' qdē intra bona necessaria ad decētia:
z eis additis nō expeditur decētia. Ter-
minus em' requisitoz ad decētia nō est

De questiōibus impertinētibus

Indivisiibil' puta centū aurei: sed ē in q̄daz latitudine: puta nō minus q̄ centū: z nec pl' q̄ centū viginti: ita q̄ ista. xx. possunt addi z minuti: ita decētia. Quarta. sunt bona supflua. i. q̄cunq; excedūt q̄nq̄ginta z centū z viginti: ita q̄ nō sunt necessaria ad vivere: nec ad decēter vivere: sicut sūt centū in habētre ducenta viginti. Prima igit' bona. i. q̄nquaginta aurei. Ant a. z secunda. i. centum sint b. z tertia. i. xx. sint c. z quarta. i. alia centū sint d. Igit' de a. nulla est questiō. qz oēs doctores p̄veniūt q̄ nullus tēget de a. facere elemosynā: imo nec licet. qz est p̄tra charitatē: nisi in casu fieret hoc alicui p̄sone vtiliori p̄ bono cōmuni quod potes tue vite p̄ferre: vt si miles offerat se morti p̄ dūce: quod licz q̄uis nō sit necessarium. De ip̄o etiam d. nō est questiō. quia oēs p̄cedunt q̄ casu sub p̄cepto de eo facere elemosynā: in extrema necessitate: vel etiam in necessitate vigente. seu quādo apparēt signa p̄abilia extreme necessitatis: etiā nisi nō compareat ad huc pauperes extreme necessitatis: nō autem alis. De ip̄o p̄o. c. i. xx. dico q̄ fm̄ mētem sancti Thome. p̄t fieri elemosyna licite z etiā debet fieri. sed hoc debiti nō est p̄cepti: s̄ consilij: nisi res ita se habeat q̄ sine indecentia notabili possit refartiri: q̄a etiam tūc est p̄ceptum in extrema necessitate: sed eo casu quo potest fieri refartio: iam excedit a rōne necessarij ad decētia. De ip̄o p̄o b. i. centū dico p̄mo q̄ nō est p̄ceptum facere elemosynam. Et secūdo q̄ nec consilium. Et tertio q̄ nec licz fm̄ mētem sancti Thome: nisi sit q̄d modicū. q̄a vivere indecenter est vs̄ ip̄e dicit in ordinatum. i. p̄tra p̄tatem. s̄ affabilitatē seu amicitie que est pars iusticie. vt d̄ in. ij. q. q. cxiij. ar. ij. z q̄ quisq; ad primū debz se delectabile exhibere vt decet in p̄bis z factz vt dicit in. iij. dist. cxxij. q. j. ar. ij. Est autē indecēs q̄ alij p̄centib; vestib; solennibus: tu velis inter eos esse cū viliib;: nisi i casu extreme necessitatis alterius. sed vestes viles nō dico quas iudicat ambitiosa pompa: sed quas cōmunis s̄nia p̄batorum z p̄tuosoz exempla p̄demnat. Luz aut quis dādo venerit ad modū viuenti ista vilē q̄ si vili' incederet reputaretur

als reprehensibile: dico q̄ vltim' q̄s nec tenet nec debet facere elemosynā. qz q̄d nō licz facere p̄ amore dei z p̄tutis humilitatis z seculi p̄ceptu: nō est p̄ceptū facere p̄ vita corpali p̄ximi. Et q̄rto q̄ in trib; casibus licz facere de eo elemosynā. s̄ p̄mo cū mutat stat' transeūdo ad religionē. quia nobilis vel alius: tūc nō tenet vivere de q̄. s̄ fm̄ statū quem relinquit. Et secūdo q̄ d̄ facili p̄t q̄s refartire ne appareat in cōgeniens: vt si in q̄dragesima def vestz paschalis paupib; cū q̄s scit se añ pascha habiturū vñ aliā faciat. Et tertio q̄n occurrat in paupē necessitas maior q̄ decētia: puta necessitas absoluta singulari p̄sone: vel magna necessitas reipublice. In his em̄ casib; elemosyna fit de ip̄o b. laudabiliter: sed nō ē in p̄cepto: nisi sit q̄d modicū. vel si sit multū tū d̄ facili refartiri p̄t vt nō appareat notabil' indecētia: q̄ casu tā excedit a rōne talis necessarij. Et si dicat p̄tra hoc q̄ si esset p̄tra p̄tutē indecēt viueret: nō liceret vivere indecēt p̄p̄ extrema necessitate fratris. dico q̄ aliqd est cōtra p̄tutē aliq̄ q̄d ex circūstātia sic honestat' vt fiat licitū z nō de p̄cepto: sicut mortifame vt aliū nutrias eo casu q̄ ille esset recipi. te vtilior: z p̄p̄rem sibi admouere man' reformatrices pulcritudis: eo casu q̄ p̄sultit viro lasciuienti. Si etiā dicat q̄ plus tenemur diligere vitā fratris q̄ res nostras: dico q̄ est verū: sed eo casu q̄ viueret indecēt cogimur: qz est p̄tra p̄tutis bonum: z viro prudenti est graui' moire honorifica. Vñ q̄n q̄s dādo tantū se at' tenuauerit in facultatib;: q̄ ita ita vilit' incedere cogit sit vt vñq; incedit p̄t. d̄sus i eodē statu: tūc tā paupes deo cōmēdet: qz ip̄e fecit totuz q̄d de' exigit ab eo: puta si matrōa nobil' iā remāsit cū vna sola z humillima veste ciuili: qz nō tenet hāc vendere z emere rusticanā: z de residuo pauperi subuenire moriet: alioq̄n tot' mōs etiā religiosi nō solū plati s̄ etiam subditi dānarent: q̄b; licz in necessitate extrema elemosynā facere.

Dantum ad scōmad
duco oia q̄ dicit sc̄rus Thome.
in ista materia. Igit' sc̄rus
Thome. ij. q. xxxij. art. vj. q̄

rit vtz corporal elemosyna sit danda d ne
 cessario: r ruder sic formalit: r de sbo ad
 sbbu. Rudeo. Dicendū q necessariū dupli/
 cit dicit. Uno mō sine q aliqd eē nō pōr.
 Et de talī necessario oino elyna dari non
 debet: puta si aliqs in necessitatis articu/
 lo pstitur? hiet solū vñ possit sustentari r
 filij sui r ali ad eū pñeres. De hē hē neq
 cessario elynā dare: est sibi r suis vta sub
 trahere: qd n̄ licz. Sed h̄ dico: nisi forte ra
 lis casus insineret: vt subtrahēdo sibi da/
 ret alicui magne psonē: per quā ecclia vel
 reipublica sustentaret. qz p talis psonē li/
 bcratio seipsum r suos laudabiliter piculo
 mortis exponeret: cū bonū cōe sit p̄p̄ p̄
 ferendū. Alio mō aliqd d̄ esse necessariū
 sine q nō pōr zuentent vica trāstigi: fm cō
 ditionē vel statū p̄p̄e psonē: r aliaz p̄so/
 naz: quarū cura ei incūbit. Hui? necessa/
 riū tenit? nō est in indiuisibili p̄stitutus
 sed mltis additis nō pōr dijudicari esse vl
 tra tale necessarium: r multis subtractis:
 adhuc remanet vnde possit aliqs zuentē/
 ter transire fm p̄p̄tā statum. De h̄mōt er
 go elemosynā dare est bonum: r nō cadit
 sub p̄cepto: sed sub p̄silio. Inordinatū eēt
 autē si aliqs tm̄ sibi de bonis p̄p̄is subtra
 heret vt alijs largiret: q d̄ residuo vitā nō
 possit transigere zuentent: fm p̄p̄tā sta/
 statum: r negocia occurrentia. Null? em̄
 incōueniēter viuere debet. Sed ad h̄ tria
 sunt excipienda. Quoz p̄mū est: qñ aliqs
 statū mutat: puta p̄ religiois ingressum.
 Tūc em̄ oia sua p̄pter ebr̄m largiēs opus
 p̄fectōis facit: se in alio statu ponēdo. Se
 cūdo: qñ ea q sibi subtrahit r si sint neces/
 sariū: ad zuententā vitē qñ de facili resar/
 tiri possunt vt nō sequat maximū incōue
 niēs. Tertio: qñ occurreret extrema nece/
 ssitas alicui? p̄uate p̄sone: vel etiā aliq̄ ma
 gna necc̄ssitas reipublice. In his em̄ casi/
 bus laudabiliter aliquis p̄mitteret id
 qd ad decentiā sui stat? p̄tinere videt vt
 necessitati maiorī subueniret. Per hec p̄z
 de facili solutio ad obiecta. Hec s̄a. Tho.
 Vbi nota p̄m? q qñ d̄ inordinatū autē
 esset: incipit loqui de b. nō loquit de c. de
 q̄ p̄us immediate loquebat. Nota sc̄do q
 cū d̄: sed ad h̄ tria sunt excipienda: ly h̄ nō
 demōstrat id qd sup̄ dixerat. s. q nō ē p̄ce/
 ptū dare elynā de c. vt p̄r̄ intelligat q in
 illis tribz casibz elyna sic in p̄cepto. qz iste
 sensus est p̄ra eū. ibi: r in q̄rto. vbi exp̄s
 se d̄ vt parebit q i illis casibz est de p̄silio
 Sed ly h̄ demōstrat id qd immediate p̄mit/
 ferat. s. q est inordinatū r illicitū viuere in/
 decenter fm suū statū. Hoc em̄ fallit i tri
 bus casibz in quibz licite hoc fit: ideo d̄ q
 quis laudabiliter faceret. Aliq̄ autē textus
 habet: sed ab h̄: r n̄ sed ad h̄. Et hec lectio
 magis p̄gruit: r sensus est planior. Itē in
 iij. dist. xv. q. ij. ar. iij. q̄stuncula p̄ma: q̄
 rit scrius Tho. vtz elemosynā dāda de
 necessario: r ruder sic formalit. Rudeo di
 cendū ad p̄mā q̄stionē q de rebz existētibz
 bus d̄ aliqd nob̄ necessariū dupl̄. Uno
 mō sine q nō pōr aliqs eē vl viuere. Alio
 mō aliqd nob̄ necessariū: q̄ indigemus
 ad honēdū viuēdū vel decentē fm statum
 nostrū. Sed talis decētia nō p̄sistit in ali
 quo indiuisibili. quia multis additis bo/
 mo nō excedit status sui p̄ditiōnē: r mul
 tis subtractis p̄ditio sui status decent cō
 seruat. S; tātū possit addi q eēt vltra cō
 ditio nē stat? eius: r tantū diminiui q nō
 seruaret honestas: vel vltima sui stat? de
 centia. Et h̄ s̄mone determinari nō pōr: qz
 de singularibz nō est iudiciū: sed stat in b̄
 prudētis arbitrio: r vncioni q̄ docet d̄ oī
 bus. Hec ille. Et infra. Illud q̄ sine quo
 nō pōr esse vel viuere aliqs vel ip̄e vl ille
 cur? curā habet: nō debet i elemosynas ex
 p̄di. Hoc em̄ d̄ necessariū simpl̄ q̄si ne/
 cessitate absoluta. nisi forte possit aliq̄ ne
 cessitas incūbar p̄ aliū modū resartiri: q̄
 iam excidit ab huius necessitatis ratioe.
 Similit̄ etiā illud q̄ subtracto nō pōr ser
 uari decētia stat? aliq̄ mō sui vel suoz nō
 debet aliqs in elemosynas expendere: nisi
 de facili resartiri possit: aut nisi aliqs sta/
 tū mutare vellet. qz null? debet indecent
 i aliq̄ statu manere: vel nisi necessitas alia
 p̄ponderet vel alicuius p̄sone specialis in
 necessitate vltima existentis: vel ecclie vl
 reipublice. quia bonū q̄ētis est diuine q̄
 bonū vni?. Illud autē q̄ posito vel subtra/
 cto nihilomin? decētia stat? manet: p̄ i
 elemosynā dari. Et de h̄ est p̄silio nō p̄ce
 ptum. Illud autē qd necessariū reputatur
 ad aliqd qd est vltra decētiāz status des

De questiōibus impertinētibus

bet in elemosynā dispensari. et h̄ cadit sub p̄cepto. **Hec ille.** Qui deinde arguit p̄rio loco sic. **Videl** q̄ non sit dāda elemosyna de necessario. qz s̄z Aug. peccat q̄ p̄postere agit. Sed ordo charitatis hoc exigit: vt magis hō sibi q̄ alteri subueniat. q̄ peccat subtrahēdo sibi necessariū vt alteri tribuat. **Eccē argumentū: sequit.** **S̄.** Ad p̄mū q̄ dicendū q̄ si aliq̄s necessariū sine q̄ nullo modo esse aut decēter viuere possit sibi subtraheret vt aliq̄ daret: ordinē charitatis subuerteret in b̄nificijs obseruandū. **Non autē** de alijs sine q̄b̄ p̄dicta eē possunt alteri q̄ sibi tribuat. quia p̄uosi eē de talibus bonis corporalibus plus alijs q̄ sibi tribuere: vt in .x. Ethic. p̄b̄s dicit. **Hec ille.** **Et** quib̄ patet q̄ dare c. z. b. est. **on** solum t̄m.

Quantū ad tertium argu-

itur ex dictis s̄cti Tho. p̄tra p̄dicta. qz aliq̄ dicit q̄ vident p̄dictis repugnare. **Ham. iij. dist. z. q. vbi s̄.** ar. j. q̄ stuncula. iij. in q̄na q̄rit vtz elemosyna cadat sub p̄cepto: sic r̄nder. **Ad q̄rtā** q̄stionē dicendū q̄ cū elemosyna sit actus p̄tuz: oportet q̄ aliq̄ modo cadat sub p̄cepto. qz p̄cepta legislatoris ad p̄tutē inducere intendunt: vt d̄r. ij. Eth. **Hec ille.** **Et infra.** **Ordo autē** subuētiōis talis debet esse q̄ntū ad duo. **Ex p̄te eoz q̄b̄** subuenit: vt p̄mo sibi: postea sibi coniunctis subueniat. deinde extraneis. **Secdo:** ex parte necessitatis talis debet esse ordo: vt p̄mo necessitati absolute subueniat q̄s alicui necessitati conditionate: que est cū q̄s indiget aliq̄ ad sui statū decentē p̄seruatiōem. **Et** ideo p̄ceptū leḡs ad hoc obligat: vt illud qd̄ sup̄est alicui post subuētiōem p̄fectaz et sibi cōiunctis pura familie quā gubernare debet respectu vtriusq̄ necessitatis: in elemosynas exp̄dat ad subuētiōem alijis respectu vtriusq̄ dicitaz necessitatis. **Sic** natura illud qd̄ sibi de alimēto sup̄fluit: ab actu nutritiue in q̄ attendit q̄ntū necessitas absoluta: z actu augmentatiue in q̄ attendit q̄ntū necessitas conditionata: p̄parat ad p̄seruatiōem spectet: generatiue vtriusq̄ ministras. **Et** sicut p̄ceptū legis obligat q̄ntū necessitati extraneoz absolute: p̄mo sub

ueniat: q̄ necessitati p̄prie vlt̄ p̄pinq̄ cōditionate. **Et** id̄ d̄r cōiter q̄ dare elemosynā de sup̄fluo cadit i p̄cepto. **Et** sicut etiā dare elemosynā ei q̄ est in extrema necessitate. **Dare autē** de eo qd̄ est necessarium necessitate secūda: nō autē de eo qd̄ est necessarium necessitate p̄ma. qz h̄ esset p̄ ordinē charitatis. **Hec ille.** **Et** his autē arguit sic **Ham** p̄ceptū leḡs obligat ad subuētiōem p̄mo necessitati absolute extraneoz: q̄s necessitati p̄prie vlt̄ p̄pinq̄ conditionate. vt d̄r san. **Tho.** hoc autē nō esset nisi esset p̄ceptū vt q̄s in extrema necessitate daret necessaria sibi ad decētā. **So.** **Dico p̄mo q̄s.** **Tho.** sūma/multa limitauit q̄ ex alioz op̄inonib̄ dixerat in sentētijis. z p̄m aliq̄s h̄ est vniūsideoz standū eē dicit. ij. ij. **Dico** secundo meli⁹: qd̄ etiā in q̄rto sensit: q̄ nō sit p̄ceptū elemosynā facere de ipso b. vel c. vt patuit. q̄ autē h̄ d̄r intelligunt in casu q̄ p̄t esse reseruatō: vt sit sensus. **Quā** q̄s h̄z aliq̄ dāda in elemosynā: ceteris partibus suis d̄z subuenire q̄s alienis. sed p̄p̄oderate necitate: debet eē eōuerfo. sicut si h̄nti veste idecētē afferant. x. aurei: si tunc occurrat frat̄s extrema necessitas: pus illi necitati frat̄is absolute d̄z occurrere q̄s sue conditionate: si statz ista. x. p̄t resartire ne magnū incōueniēs appeat. q̄ si non p̄t resartire nec euadere sine magna idecētā: nō tenet ex necessitate. **Quā** ista debet intelligi p̄corditer ad ea q̄ dicunt i. ij. ij. z q̄ subiūgit ibi in q̄rto i loc̄ mlt̄s. **Et** q̄ sic senserit patz ex trib̄. **P̄rio:** qz vt ex sup̄p̄o: ubi patz vbiq̄ tā i sūma q̄ i sentētijis tenet q̄ de necario ad decētā nō eē necessarium nec licitū facere elemosynam/nisi illud possit statim resartiri vlt̄ r̄. **Secdo:** qz statz post illa p̄ba in r̄sōe ad p̄mū d̄r sic. **Ad** p̄mū dicendū: q̄ facere aliq̄d bonū ad qd̄ ex leḡs p̄cepto nō tenemur: ad superogatiōem p̄tiner: de qua consilia dant. **Et** ideo cum dare aliq̄d de sup̄fluo respectu p̄me necessitatis sed necessario secūda necessitate ad subuētiōem maiori necitati: etsi si sit necessitas absoluta: est bonū. ad qd̄ ex p̄cepto nō obligamur. **Ideo** est superogatiōnis. z p̄pter hoc de hoc est consilium. **Hec** ille. **Etsi** dicat q̄ loquit q̄ntū pauper nō habet extremā necessitatem neq̄ absolutam

De questiōibus impertinētibus.

deriores aut vt Rayner⁹ in sum. z Joā
nes nyder vt dictū ē: z vt videt bone me/
mo. mgr Petr⁹ bergomēs. z cōiter docti
ad huc viuētes: sentiunt q̄ in casu extreme
necessitatē: necessario sit elyna faciēda de
b. Ex q̄ mēte q̄stionē sic p̄tracto. Prima
q̄cto. Hīs de sup̄fluo ad viuere lz sit nes
cessario ad decēt viuere: tenet sub p̄cepto
dare ex n̄ti i extrema necessitate. P̄z q̄cto
iij. di. xv. q. ij. ar. j. q. iij. in corpe vbi d̄r q̄
tenet q̄s p̄us subuēre n̄tati absolute p̄
p̄mi: q̄s sue p̄ditionate: z q̄ p̄ceptū legis ē
vt q̄s det ne necessario ad decētia. Partē
etiā rōne: q̄ tenemur mag⁹ vitā p̄mi q̄s
res n̄ras: z n̄ram corpale decētia amare:
cū sit obiectū dignū. Et lz viro nobili sit
grau⁹ morte: viuere idēcent p̄f sua ip̄ru/
dentia: vel negligētia v̄l violētia: sed p̄
fraternā pietatē: nisi iudicādo fallat. Se
cūda q̄cto. dare elyna de toto: nō extre/
ma n̄tate: neq̄ est de p̄cepto neq̄ de p̄si/
lio: sed est illicitū: q̄ nulli licz i aliq̄ statu
viuere indecēt: nisi p̄pter maiorē alteri⁹
n̄tate. Tertia q̄cto. Dare aliqd de b. ex/
tra n̄tate extremā est p̄siliū: q̄ p̄fectiōis
est p̄ aliq̄ sibi de rpalib⁹ velle: vt alius
viuat se decēt. Quarta. Nihil h̄ns sup/
flūū ad decēt viuere nec ad viuere: nulli
tenet elyna facere de p̄cepto: nec de p̄silio
nisi in casu q̄ iuuaret respu. aut p̄sona rei/
pu. se vtilior: q̄ nūc est d̄ p̄silio eo q̄ bonū
sit p̄ cōi salute exponere vitā suā. Quinta
q̄cto. Hīs de sup̄fluo ad decētia: tenet
dare sub p̄cepto vbi adest n̄tate decētie:
lz nō assit extrema. iij. vbi s̄ ad q̄rtū. Sz
p̄dicta arguit. j. Nā si est v̄a p̄ma z v̄ltia
q̄cto: male sup̄ determinasset s. Tho. rps
in q̄ obligat p̄ceptū de elyna: dices: q̄ est
q̄n dās h̄z sup̄flua v̄triq̄ n̄tati: z acci/
piens ē in extrema n̄tate zc. So. Duo
sunt danda in elyna. s. sup̄flūū ad viuere:
z ad decēt viuere. Due sunt etiā necessi/
tates quib⁹ dandū est. s. n̄tate extrema: z
decētie. Sctūs Tho. q̄ ex p̄te dātis assi/
gnat rps in q̄ tenet dare oī n̄tati: q̄ illd
est cū q̄s habet v̄trūq̄ sup̄flūū: nō autē cū
q̄s habet sup̄flūū solū ad viuere: q̄ nō te/
net dare n̄tati decētie: nō autē assignat il
lud in q̄ tenet dare alteri n̄tati: nō autē
oī: q̄ illud est etiā nō habeat sup̄flūū ad

decēt viuere vt in extrēa n̄tate. Silt
ex p̄te accipiet assignat rps: in q̄ debz ac/
cipere a q̄libet h̄ntē danda: q̄ illd est etiā
in extrema n̄tate: nō autē assignat illd in
q̄ debet accipere ab aliq̄: sed nō ab oī: q̄ il
lud est etiā in n̄tate decētie: in q̄ debet
accipere ab habere sup̄flua ad decētia. Sed
p̄tra: quia peccabit mortalit̄ oīs diues v̄l
dēs paup̄e indecent indutū: z sic oēs da
mnamur. So. Dico dupl̄. Primo q̄ ne/
scid v̄dore quō diues h̄ns ml̄a sup̄flua ad
decētia: q̄ facillime p̄ vna sua voluptate
aut ambitioe exponeret multa: possit h̄re
charitas v̄scera: cū vider paup̄es lacerat/
ros: z nō p̄patit. Nec tñ oēs nec valde ml̄
p̄pter hec dānant: q̄ nō sunt valde mul
ti h̄ntes tantū de sup̄fluo: vt illd nō possit
credere necessariū ad suā decētia. Scdo:
forte dici p̄t q̄ lz cū q̄s ē in cadēdo ad sta
tum paup̄at: tenet h̄ns sup̄flūū ad de/
cētia sustētare illū ne cadat: postq̄ tñ ce/
cidit z iā est in statu paup̄at: nō tenet
ei p̄uidere decētia nisi tanq̄ paup̄: puta si
videat eū nudas carnes p̄tendere: op̄ido
illū. Itē p̄tra: q̄. s. Tho. q̄d. viij. ar. xij. d̄r
q̄ h̄ns sup̄flua ad decētia nō peccat mo/
t̄lter nō dando paup̄: q̄ nō est in extrēa
necessitate: q̄ nō tenet dare h̄nti necessi/
tate decētie tm. Sol. Illud dictū est v̄z:
q̄n rdo illi nō dat: q̄ credit q̄ sibi occurrat
aliq̄n maior necessitas. Tñ si h̄ns necessi/
tate decētie perat a tali: z ille nō p̄similr
putet q̄ meli⁹ dispensabit elyna suā: tunc
tenet dare illi. Itē p̄tra: q̄ dicit s. Tho. in
ij. ij. q̄ dare. c. est p̄siliū nō p̄ceptū: z ml̄o
min⁹ p̄ceptū est dare. b. So. Illud dicē nō
esse p̄ceptū: q̄ nō obligat q̄s illud dare p̄
q̄libz necessitatē. lz p̄siliū sit dare p̄ necessi/
tate decētie: cū q̄ stat q̄ sit p̄ceptū vt def p̄
aliq̄ necessitate. i. p̄ extrema. Itē p̄tra: q̄
ibi dicit q̄ dare. b. est laudabile. So. Etiā
laudabile ē ponere vitā corpale n̄raz p̄
sp̄iali. p̄mi. qd tñ est de p̄cepto. Quia ei
dixerat q̄ nō licz viuere indecēt. exceptit
tres casus in quib⁹ decz indecent viuere:
cū quō stat q̄ in aliq̄ eoz hoc sit p̄ceptum.
Itē p̄tra: q̄ in. iij. dicit q̄ dare necessariū
um ad decētia ad subuētiendū necessita
ti maiorē: est p̄siliū. Sed ista maior neces/
sitas est extrema: q̄ zc. Sol. Istā necessi/
tate

ras maior q̄ decētie nō est extrema: q̄a ne
cessitas decētie habz gradus. Tū ibi sub/
ditur: q̄ nō est absoluta. Habet aut̄ sc̄da
Thomistaz opinio veritatez vs̄ credo: lz
aliq̄n aliq̄sim locur?

Casus .lvij.

Cleritur. .lvij. v̄sp̄ū

q̄ simonia nec ne in seq̄ntibz cō/
tractibz. Petr̄ em̄ de furno vo/
lens anie sue nūc et in postez puidere: cō/
uocat caplm̄ zuentus z monasterij dicēs
se velle in ecclia ei⁹ erigere altare: z ei affi/
gnare libras q̄nquaginta annui z penitē/
redditus: hac lege vt dicit⁹ zuentus tene/
atur singulo die in m̄ missam celebrare: et
singlo anno anniuersariuz facere pro se z
suis defunctis: requirens an hac lege ve/
lit dicitū caplm̄ dēm redditū acceptare: q̄
recusante tandē p̄cordāt in libris q̄nq̄m
taq̄nos. Henric⁹ v̄o de puteo: mor⁹ eo fit
ne q̄ Petr̄. accersito tabellione ac testibz:
donat altari erigendo ius exigēdi a se et a
suis heredibz libras .lv. ānui z p̄perui red/
ditus: hac lege: vt si dicitū caplm̄ hūc red/
ditū p̄cipere voluerit: teneat celebrare mis/
sam z facere anniuersariū vt s̄. Deinde re/
q̄rit dicitū caplm̄. an velit hūc redditū cuz
hoc onere suscipere: z r̄idet q̄ sic: z ad hoc
se p̄missione vl̄ pacto vel instrumēto obli/
gat. Igit̄ ad hoc q̄ritū r̄ideo duo faciēdo
Pr̄mo em̄ p̄mitto ea ex q̄bz soluit dubita/
tio: z sc̄do dico ad casum. Quantū ad p̄/
mū ex doctrina sc̄ti Tho. ij. q. c. z. iij. di/
stin. xxy. z q̄dli. vij. q. vi. ar. j. sic r̄i detur.
Sciendū est igit̄ q̄ vt cl̄s. e. ij. ar. j. z q̄r/
to sniaz etiā ar. j. q. j. colligit̄: sp̄uale ē du/
plex. s̄. p̄mo p̄ essentia: vt gr̄a z fructes. q̄d
vt dicit̄ q̄rto vbi s̄. ad tertiu: nullo modo
vendi pot̄: nec sup̄ eo pot̄ cadere delibera/
ta volūtas em̄ptiois: z intellige recte sen/
tiendo. Et sc̄do p̄ causam. Et hoc est du/
plex. s̄. p̄mūz q̄d est sp̄ualis gr̄e causa: vt
facta: z sc̄dm. i. actus q̄ ex sp̄uali gr̄a z sa/
cro officio p̄cedit: z ad sp̄uale gr̄am dispo/
nit. In diffin̄tione aut̄ simonte sumit̄ sp̄i/
rituale p̄ cam: vt dicit̄ q̄rto vbi s̄. ad q̄n/
tu. Et hoc sp̄uale vt d̄: ibi ad tertiu: an

q̄ntum est cor̄pale bz q̄ndam sp̄m q̄ v̄edi
pot̄: q̄uis nō est h̄ q̄ est sp̄uale. Sciendū est
sc̄do q̄ vt d̄ q̄rto ar. ij. q. iij. sic sp̄uale q̄d
sub p̄cio poni nō debet est duplex. s̄. ip̄a sa/
cramēta: z actus p̄perētes ex officio sacro
ita duplex est annexū sp̄uali. s̄. ip̄is factis:
vt vasa sacra z hm̄oi: z officijs sacris: vt
decime: ius p̄sonatus. Sciendū tertio:
q̄ sacru p̄ cam q̄si causa gr̄e: nullo mō v̄e/
di pot̄ vt vbiq̄ d̄r. Tū dicit̄. ij. ar. ij. ad
sc̄dm. q. j. ad q̄rtum sic d̄r. Facere p̄actionē
ctium p̄secratis eucharistie aut̄ misse cā/
tate: hoc em̄ esset simoniacū: sed quasi st̄y/
pendiū sue sustentatiois. Hec ibi. Et. iij.
ar. ij. q. j. ad q̄rtum sic d̄r. Facere p̄actionē
de missa celebranda est simoniacū sp̄. Si
r̄i sacerdos nō habet alios sumpt⁹ z non
tenet̄ ex officio missam cātare: pot̄ accipe
denariū: sicut p̄ducticij sacerdotes faci/
unt: nō q̄t p̄ciū misse: sed q̄si sustentamētuz
vite. Hec ibi. Et hoc nō intelligas inter/
uenire pacto: q̄ hoc esset ip̄o facto v̄ede/
re missam. q̄ vt d̄r. ij. ar. j. ad q̄rtū: noie
em̄ptiois z venditiois intelligit̄ ois p̄tra/
ctus nō gratuit⁹. Hec ibi. Et q̄rto ar. sc̄/
cūdo ad primū d̄r. q̄ nō licz pacisci p̄ anni/
uersario dicēdo: vt pateb̄: z se q̄nt̄ nec p̄
missa. Sed p̄tra hoc arguit̄ sic. q̄ extra d̄
p̄ben. in c. Significatū. d̄r. q̄sdam canonij
eos cuidā sacerdoti p̄bendaz dedisse in eccl/
lesia vt missam de br̄a p̄gine q̄ridie celeb/
braret: et papa illam p̄actionē p̄firmavit.
Ergo licite sacra z vendi remi p̄t. Sol.
Ad hoc s̄. Tho. q̄rto ar. ij. q. j. ad q̄rtū sic
dicit̄. Tū nō fuit aliq̄ pactio: sed illi p̄ben/
de annexū fuit illud officij cātandi missā
talem. Hec ibi. V̄e aut̄ sentit̄ Anton̄. de
butrio. z Blof. Sciendū est q̄rto q̄ sacru
p̄ causam quasi causatū a sacro officio vel
sp̄uali gr̄a: sunt actus ministroz ecclie sp̄i/
rituales. Sicut aut̄ d̄r. vij. q̄dli. q. vi. ar. j.
et. iij. arti. ij. q. ij. Actus dicit̄ spiritualis
dupliciter. Pr̄mo q̄ntum ad p̄ncipiū: q̄a
sez alicui cōuenit ex sp̄rituali dono vel of/
ficio: vt ep̄scopo p̄secrare basilicas: z dia/
cono legere euangeliū. Et sc̄do ex parte fi/
nis tm̄: vt quādo p̄ illū ad aliq̄d sp̄ritua/
le puenitur: vt docere artes liberales: q̄d
etiam gentilibus conuenit. In primis igit̄
tur vt dicitur quarto vbi supra. nō licz